

Meditacions: Dijous de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dijous de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: el valor dels béns terrenals; tenir compassió pels qui ens envolten; veure els llàtzers a la nostra porta.

L'EVANGELI ens presenta la paràbola del ric i del pobre Llàtzer. El primer és un home que viu en el luxe, pensant només en el seu propi benestar. Jesús no ens diu que fos un home injust; simplement, «que anava

vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides» (*Lc 16, 19*). Al costat de casa seva, un pobre anomenat Llätzer «s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat». El ric està tan atent a les seves riqueses que n'ignora l'existència. Llätzer no rep cap cura i s'alimenta únicament de les sobres que cauen «de la taula del ric» (*Lc 16, 21*). «Vans eren els seus pensaments i vans els seus apetits —diu sant Agustí sobre el ric—. Quan va morir, aquell mateix dia van morir els seus plans»^[1].

Efectivament, Jesús ens explica que tots dos moren, però el seu destí és abismalment diferent.

«Senyor, mireu si vaig per camins d'idolatria i guieu-me per camins eterns» (*Sl 139, 24*), supliquem amb el salm. Sabem que la vida plena, aquella en què romanem sempre lliures per estimar, no depèn exclusivament dels béns terrenals;

allà no hi ha la nostra seguretat ni la nostra felicitat. Sant Josepmaria ens recorda que el nostre «cor no se satisfà amb les coses creades, sinó que aspira al Creador»^[2]. La Quaresma és un bon moment «per descobrir de quina manera les coses materials de les quals disposem contribueixen a tirar endavant la missió que Déu ens ha confiat. Llavors ens podrem desprendre més fàcilment de les que no ho fan i caminar lleugers com el Senyor, que no tenia «on reposar el cap» (Lc 9, 58). Amb la pobresa aprendrem a apreciar les coses del món quan veiem el valor que tenen com a camí d'unió amb Ell i de servei als altres»^[3].

DURANT la seva vida, Llätzer no va tenir cap dels avantatges de què va gaudir el ric. Del relat se'n desprèn

que és un home piadós, que posa la seva esperança en Déu, i per això és portat pels àngels a l'estada eterna. Bé se'n podria dir el que resem al salm: «Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança» (Sl 1). La clau que explica el destí etern de l'un i de l'altre, tan diferents entre si, no és la riquesa en si mateixa, sinó allò que succeïa al cor de tots dos. El ric és condemnat no pel que posseeix, sinó per la seva total manca de compassió. «Apreneu a ser rics i pobres —comenta Sant Agustí—, tant els que teniu alguna cosa en aquest món com els que no teniu res. Doncs també trobareu el captaire que s'exalça i l'acabalat que s'humilia. Déu resisteix els superbs, ja estiguin vestits de seda o de parracs; però dona la seva gràcia als humils ja tinguin alguns havers mundans, ja no en tinguin. Déu mira a l'interior; allà pesa, allà examina»^[4].

Llàtzer no compta per al món. Per la seva misèria i solitud, només el Senyor en té cura. «A qui està oblidat de tothom, Déu no l'oblida; qui no val res als ulls dels homes, és valuós als del Senyor»^[5]. La paràbola ens convida també a viure la virtut de la caritat, de manera especial amb les persones que tenim més a prop nostre i amb els qui pateixen més necessitats. «Les nostres coses i els nostres problemes mai no han d'absorbir el nostre cor fins al punt de fer-nos sords al crit»^[6] dels altres. «Cadascú, sense cap excepció, ha de considerar el proïsme com un altre jo, tenint cura, en primer lloc, de la seva vida i dels mitjans necessaris per viure-la dignament, perquè no imitin aquell ric que es va despreocupar totalment del pobre Llàtzer»^[7].

«JO, EL SENYOR, examino l'interior dels homes per donar a cadascú segons el seu comportament, segons el fruit de les seves obres» (*Jer 17, 9-10*). Després de la mort, Déu ens jutjarà i ens «pesarà» d'acord amb les nostres obres. Es presenta en la nostra vida aquesta alternativa: el camí segur de qui confia en el Senyor, com Llätzer; o el camí estèril del que posa tota la seva esperança en les coses materials, aquelles que pot dominar, com el ric.

Sant Josepmaria prevenia així davant «la mentalitat d'aquells que veuen el cristianisme com un conjunt de pràctiques o d'actes de pietat, sense percebre'n la relació amb les situacions de la vida corrent, amb la urgència d'atendre les necessitats dels altres i d'esforçar-se a posar remei a les injustícies»^[8]. L'amor a Déu s'expressa en preocupació pels altres; no es queda en un sentiment, es tradueix necessàriament en servei

concret, a persones concretes, encara que això suposi desposseir-nos de certes seguretats personals aparents.

«La misericòrdia de Déu amb nosaltres està estretament unida a la nostra misericòrdia amb el proïsme; quan manca la nostra misericòrdia amb els altres, la de Déu no pot entrar al nostre cor»^[9]. Demanem a santa Maria la gràcia de veure amb nitidesa els Llàtzers que hi ha a la nostra porta, pidolant la nostra atenció i afecte.

^[1] Sant Agustí, Sermó 33 A, 4 sobre l'Antic Testament.

^[2] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 110.

^[3] Mons. Fernando Ocáriz, Missatge, 20-II-2021.

[4] Sant Agustí, Sobre el Salm 85.

[5] Benet XVI, Àngelus, 30-IX-2007.

[6] Benet XVI, Missatge per a la Quaresma 2012.

[7] Concili Vaticà II, *Gaudium et spes*, núm. 27.

[8] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 98.

[9] Francesc, Audiència, 18-V-2016.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dijous-de-la-segona-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dijous-de-la-segona-setmana-de-quaresma/) (01/04/2026)